

Společnou máme naději na návrat

Jak letošní nouzový stav v době covidové ovlivnil fungování různých profesí a lidských činností? Ptáme se pěti Žďáráků: ředitele školy, pěvce, sportovce, studenta a zahradnice.

Všichni na závěr přidávají i své osobní krédo pro tento čas.

-lko-

Doufejme v přízeň osudu

■ **Alois Bradáč,**
maratonec (věk: 80 let)

Uplynulý rok 2020 byl pro nás všechny, a především starší generaci, ke které patřím, dobou omezení a zákazů. Pro mne osobně to znamenalo, že jsem ke svým jubilejním osmdesátinám nemohl vykonat žádnou cestu do ciziny ani větší putování v tuzemsku.

Covidová krize vystavila stopku i mým sportovním aktivitám. Běžecké závody byly odvolány a rušeny, individuální běhání se stalo hodně komplikované, opatření nouzového stavu mně to ani neumožňovalo.

Takže v této situaci mě nejvíc potěšilo udělení Ceny města Žďáru n. Sáz. za zásluhy v oblasti sportu, které se stihlo slavnostně uskutečnit na konci srpna.

Do nastávajícího roku pokorně přeji nejen sobě hlavně zdraví, životní sílu a duševní pohodu. Kéž vám v klidu prožité vánoční svátky zvěstují do budoucna lepší dobu – čas lásky, štěstí a naděje.

Poklidné dějiny světa dostaly další varování – koronavirus, kterého se těžko zbavíme. Lidstvo s touto nákazou nedokáže účinně bojovat, jenom se snaží nějak bránit. Nezbyvá než skromně doufat v přízeň osudu, že se život postupně vrátí do běžného normálu.

Spolu zvládneme hodně

■ **Miroslav Kadlec,** ředitel
základní školy (věk: 57 let)

Na rok 2020 budu vzpomínat jako na rok velmi zvláštní a doufám, že další roky nebudou probíhat podobně. Tato situace mi evokovala uhelné prázdniny v lednu 1979, kdy školy byly také zavřené.

Na jaře jsme byli postaveni před - pro nás neznámou věc – zajistit distanční výuku. A to s těmi prostředky a zkušenostmi, které jsme měli, či spíše neměli. Na podzim jsme již byli připraveni a postupně přidávali online hodiny. Někteří rodiče preferují co největší počet těchto hodin, další poukazují na podmínky u nich doma a přejí si více písemné zadávání.

Po návratu žáků do školy je vidět, kteří žáci (a mnohdy i rodiče hlavně mladších žáků) pracovali, a kteří to vzali jako prodloužené prázdniny, kdy udělali velmi málo práce. A to jim velmi chybí. Zároveň pozorujeme, jak žákům chyběl i sociální kontakt.

Přeji všem, aby se život vrátil do normálních kolejí. Ať se dnešní situace nestane normou. A osobní krédo? Spolu uděláme hodně, proti sobě nezvládneme nic.

Vše v životě přijímám s pokorou

■ **Jakub Pustina,**
operní pěvec (věk: 38 let)

Rok 2020 byl velice netradiční. „Na stará kolena“ jsem se rozhodl vystudovat brněnskou JAMU. Celá situace kolem covidu mi to vlastně časově usnadnila a získal jsem tak svůj vysokoškolský diplom.

Všechny mé pěvecké závazky se od jara neustále posouvaly, až nakonec přišla druhá vlna a opět bylo vše ztraceno.

Radost mám, že jsem poslední den před zavřením divadel odzpíval v divadle premiéru Wagnerovy opery Tristan a Isolda. Zpívat Tristana je extrémní výkon, jeho part trvá déle než dvě a půl hodiny a zvládne to jen hrstka lidí na světě. Mám to obrovské štěstí, že můj hlas je něčeho takového schopen, a i když to byla nejtěžší role v mém životě (nutno dodat, že Tristan je považován za nejnáročnější part tenorového repertoáru na světě) zpíval jsem ji s radostí a svěžím hlasem. Už se nemohu dočkat na lednové reprízy. Když jsem z premiéry cestoval s Gabrielou Beňáčkovou, která mě na roli připravovala, byla nadšená a prohlásila: „Kdybys již v životě nic jiného nezaspíval, máš splněno. Toto dokáže jen hrstka lidí na světě.“

To jsem netušil, že to bude takto aktuální věta a doufám, že zase budu moci rozdávat lidem radost svým hlasem.

Rok 2020 byl pro mě umělecky velice krátký, ale přitom nesmírně úspěšný, a tak se asi naplňuje mé životní přesvědčení: „Věci se v životě dějí, tak jak mají a je třeba je přijímat s pokorou.“

S motivací je to doma špatné

■ **Jindřich Dítě,**
student (věk: 19 let)

Jako prvák FIT VUT Brno (pozn. redakce: bývalý student a technický talent žďárské průmyslovky) jsem si před začátkem semestru užil jenom slavnostní imatrikulace, pak jsem jednou přišel na jednu přednášku, na dvě laboratorní cvičení, a znovu jsem se už do školy nedostal.

Trochu ironicky jsem měl štěstí, že navzdory přesvědčování z několikaletých stran jsem se nedostal k sehnání si ubytování v Brně - a nemusel jsem tedy pak řešit, co s ním.

S motivací to jde v domácí výuce špatně, sotva se přesvědčím k poslouchání i těch přednášek, co by za normálních okolností byly zajímavé. O ostatní se ani nepokouším, natož o nějakou výraznější práci na čemkoliv nad rámec povinností. Situaci rozhodně ani nepomáhá fakt, že většina přednášek jde snadno zhlédnout i půl dne zpětně, a nemám tak žádný pevný režim o který se opřít. Co se týče nějakého kréda, tak snad jen „Vydržet a doufat“ - že se nakonec dočkáme úsvitu po této metaforické noci.

K zahradnickému zboží jsme přidávali i vtip

■ **Jitka Mondadová,**
zahradnice (věk: prý 24 + 50)

Naše zahradnictví v letošním roce skoro neznamenalo, že bychom byli postiženi stejně jako celá země. Lidé museli zůstat doma, pravděpodobně se dívali na zahradu a zjistili, že by mohli zkusit pěstovat i něco jiného. Zvláště, když se hned na začátku pandemie tak nezměrně zvýšily ceny zeleniny. Připomeňme si třeba kvěťák.

Bylo pro nás určitou výhodou, že prodejny se zahradnickým sortimentem byly uzavřené pouze jeden den. Nemałym plusem pro naši provozovnu je, že máme prakticky celý sortiment. Začínáme na jaře sadbou zeleniny a rok končíme prodejem

vánočních stromků a dekorací.

Na druhé straně byli lidé tak zmateni neustálými změnami, že ještě po měsíci uzavření všech prode-

jen volali, zda máme vůbec otevřeno.

Nejvíce se opatření vlády projevilo pouze o dušičkách. Zákaz prodeje „dušičkového“ zboží na trzích - byť byl následně zrušen - ovlivnil prodej na tržnicích i v květinovkách. Lidé také z důvodu pandemie neobjížděli všechny hroby tak jako dříve.

I když některá opatření vyzývala především na začátku, aby staří lidé „zůstali zavření doma“ já jsem se řídila radou zcela jinou. Staří lidé patří do přírody - řekla jsem si, že tedy i do zahrady. Dívat se do sluníčka (pokud ovšem svítí) a mít dobrou náladu - nebo jak se teď říká, mít pozitivní přístup k životu.

A tak jsme zákazníkům spolu se zahradnickým zbožím říkali i vtipy.

Foto: Lenka Kopčáková a soukromé archivy.